

СТРЪВ

Сякаш ще дойдеш, та попивам
всяка прашинка, лъскам всяка съдинка,
сея някакъв излишен блясък в дома,
тъй отдавна опустял от стъпка тежка.

А вехториите ме съжаляват, шушукат си,
шептят доволно:

Горката и гозби наготви, нали е Коледа!
Празнува целия свят! След малко ще заспи
с писанията и Господ ще я навести - чиста,
девствена, сам-сама. Само Негова!
Горката, дали си познава ореста?!

Парадоксално, глади калъфите на
възглавниците натъпкани с Космо-предсказания,
и тайно псува, проклина нахалницата Сафо
обсебила сърцето ѝ във
свое свърталище, гримьорна, мислите ѝ,
твърдящи, че превръща всичко, до което
се докосне във светиня и... поезия.

А Луцифер в ъгъла скрит, подслушва и
потрива доволно ръце, в очакване.

Още една душа пред нозете му тупна
като зряла круша - Радоева съдба...

А Сафо?!

Сафо е само стръв,
нарисувана от палитрата му клоунската.

Но ето, точно в Дванадесет
Господ пристига!

Самовзривяват се всички съмнения!

Опитва всяка гозба с ръба на
вълшебната си пръчка,

и моли за поезия, вино -

Луцифер на стръвта се обесва!